

A sikerbe vetett hit a legbiztosabb eszköz a sikertelenség ellen.

Jézus azt mondja: „Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.”

De hogyan érjük el a hitet?

Számos úton lehet eljutni az igazi hithez. Bármelyik utat járjuk is, a hit végül is az EGYETLEN erővel való összhang eredménye. Ha egészen biztosak vagyunk abban, hogy helyesen cselekszünk, abból hegyeket mozgató erő fakad. Az ide vezető úton támpontokat és segítséget keresünk, hogy megtaláljuk az összhangot.

Ma tudatosítom magamban, hogy az élet mely területén élek mély hitből fakadó összhangban, és érezni akarom ezt a bizonyosságot.

Mindenkinek a hite szerint alakul a sorsa, ezt azonban csak a sikeresek ismerik el.

Hinni azt jelenti, „belül biztosan tudni”. Ahhoz, hogy hinni tudjunk, meg kell kérdezni önmagunktól, hogy belül mit tudunk biztosan. Alá kell merülni, ki kell ásni a belső tudásunkat, mert a hitünk mélyén a tudattalanunkban gyökerezik. Ha csak azt hisszük, amit hinni akarunk, anélkül, hogy vennénk a fáradságot és belemerülnénk a saját mély tudásunkba, akkor „könnyű hitűek” vagyunk. Tőkesúly nélküli hajóra hasonlítunk. A felületesség és a mély hit közötti csalóka köztes síkon azokat a hittételeket, képzeteket találjuk, amelyeket magunkban hordozunk az életről. Ezeket le kell küzdenünk, mert különben ezek valósulnak meg, és nem az igaz hitünk.

Ma tudatosan leküzdöm a buktatókat, hogy megtaláljam az igaz hitemet.

Az igaz hit „valóságteremtő”. Az igaz hívőnek hatalmában áll, hogy mindent megszerezzen, vagy mindentől megváljon.

Gyakran efféle tudattalan meggyőződések határozzák meg (nem tudatosan) az életünket: „A kapcsolatok fárasztóak!” Ha (tudattalanul) hiszünk ebben, akkor beigazolódik, és olyan társat választunk, aki valóban igencsak nehezzé teszi számunkra a kapcsolatot.

Amíg nem látjuk be, hogy a tudattalanunk teremtette ezt az állapotot, reménytelenül ki vagyunk szolgáltatva annak, ami látszólag véletlenül fordul elő.

Ha más emberek teljesen másképp élnek meg valamit, az azért van, mert valamit teljesen másképp gondolnak az életről.

Ma fel akarom ismerni, hogy a körülményeim és a kapcsolataim valójában csak azt a képzetemet tükrözik, hogy „ilyen az élet”.

Aki nem hisz a sikerben, soha sem lesz sikeres.

Aki hisz a saját sikerében, az magabiztos. A bizakodás képessége egy olyan adottság, amely lehetővé teszi, hogy lássunk valamit, ami még nincs. Bár nem létezik, mégsem pusztá

képzelődés. Magabiztosnak lenni azt jelenti, hogy felismerjük, minek kell lennie - anélkül, hogy egoizmus vagy haszonlesés vezérelne minket. A bizakodásban az is benne van, hogy folyamatosan áttekintjük az utat, és a „jó látószögből” mindig készek vagyunk megtenni a szükséges lépést. A bizakodás olyan, mint a gépkocsivezetés: a térképen látjuk a célt, közeledünk felé még akkor is, ha kerülő utakat kell tennünk, vagy éppen dugóban állunk.

Ma bizakodva tekintek egy élethelyzetre, és felismerem a következő teendőt - hagyom, hogy a cél idővel megmutatkozzon.

A vágyunk egy célt mutat, a hitünk az utat mutatja!

Vannak szívbeli kívánságok, amelyek a lelkünk mélyéből fakadnak, és felszínes óhajok, amelyeket tulajdonképpen csak kóstolgatunk, vagy talán nem is akarjuk igazán, hogy teljesüljenek. És van az EGYETLEN vágy, az *unio mystica*, az emberi léleknek, Istennek való egyesülése. De bármi legyen is a kívánságunk, fontos, hogy ne álljunk meg magánál a vágnál. Le kell vinnünk azt a mélyünkbe, és meg kell vizsgálnunk, hogy valóban hozzánk tartozik-e. Amennyiben igen, a hit erejében megerősödve engedjük ismét a felszínre jönni, hogy egy „megélt ima” keretében megvalósíthassa magát a világban.

Ma megvizsgálom a legmélyebb énemben az egyik kívánságomat - mindegy, milyen profánnak vagy szentnek tűnik is -, és hitet „teremtek” belőle.

A hit megtanulható és ugyanúgy fejleszthető, mint az izmok.

Ha tudjuk, hogy a hitben a „belső bizonyosság” a lényeg, egyre könnyebb lesz felismernünk.
Ha tudjuk, hogy a hit önzetlenséget kíván, egyre jobban megfelel a hitünk a teremtésnek.
Ha tudjuk, hogy a hit erős és gyenge is lehet, egyre nagyobb önállóságot nyerhetünk, ha akkor is a középpontban tartjuk az erőt, amikor ellenállásba ütközünk.
A hit olyan, mint egy „szellemi izom” segítségével végzett „belső mozgás”.

A „hit belső izmát” ma egy olyan ügyben hozom tudatosan működésbe, amelyik fontos a számomra, avagy valaki másnak a hasznára van.

A köszönet lényege az, hogy köszönetet mondjunk valamiért, amit kaptunk. És ez által a beteljesülést áthelyezzük a mostba.

Kevés ember tudja, hogy milyen sok lehetőség van a hálában.
A hála ott kezdődik, hogy ki-ki elismeri, hogy már eddig is mennyit kapott a teremtéstől. Tudnunk kell hálásnak lenni. Ha egyszer belekóstolunk a hála édes ízébe, és megtanulunk „hálásnak lenni”, nem esik nehezünkre, hogy ne csak a megtörtént dolgokért legyünk hálásak, hanem azért is, amire vágyunk.
A hála beteljesülést szül, az Istennel való mély összeolvadáshoz vezet, és örömet ad, hogy egyáltalán létezik ez az életjáték, amelyben tudatosan megtapasztalhatjuk az emberi létet.

A HIT_Kurt Tepperwein

*Ma tudatosan hálás leszek azért a sok mindenért, amit kaptam,
továbbá azért a jóért, amit még bőségesen nyújt majd az élet.*

